

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Suroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Maica vieții.

Domnul Isus e viața noastră. El ne-a răscum-părat din moartea păcatu-lui strămoșesc și e totdea-una gata, în Sf. Euharistie, să între în sufletele noastre, aducând cu sine viața cea adevărată, veșnic tânără. Maica Vieții e Maria, despre care așa de frumos spune troparul de azi: „Întru naștere fecioria o-ai păzit, întru adormire lumea nu o-ai părăsit, Născătoare de Dumnezeu, mulatu-te-ai la viață fiind Maica vieții și cu rugăciunile tale mântuiești din moarte sufletele noastre“.

Cuvintele acestui tropar cuprind toată încrederea și nădejdea noastră, dar ne și îndrumază ce ajutor să cerem dela Marie. „Întru adormire lumea nu o-ai părăsit“ Marie, putem aștepta ocrotirea ta în toate

greutățile vieții. Și într'ade-văr, suntem obișnuiți ca să alergăm la Sf. Fecioară cu micile noastre griji, în ne-cazuri, să-i cerem vinde-carea boalelor noastre tru-pești, să-o rugăm să ne scape din multele noastre încurcături, dar foarte rar ne cugetăm că ea este Maica vieții, care cu rugă-ciunile ei mântuiește din moarte sufletele noastre.

Primul lucru care-l cerem dela Sf. Fecioară deci ar trebui să fie viața suf-letelor noastre, sau ce e pragul vieții eterne: o moarte fericită. Dar noi nu ne gân-dim la moarte când ne îmbrățișează viața câte-odată frumoasă, câteo-dată groaznică, când ne copleșesc grijile și bucuriile ei. Și totuși! Acum, în toiul vieții pământești trebuie să ne gândim la moarte, ca

să ne putem câștiga viața eternă.

Să o rugăm în fiecare zi pe Maica vieții să ne apere de păcate, să ne că-lăuzească pe calea cea strâmtă și pietroasă care conduce la cer, să fie cu noi în ispite, să fie cu noi în ceasul morții.

Să rostim „Născătoarea“ cu deosebită evlavie, din sufletul să ne pornească cererea: „Prea Sfântă Ma-ria, roagă-te pentru noi acum și în ceasul morții noastre“.

Iar dacă o rugăm ne-încetat Maria „fiind Maica vieții“ cu rugăciunile ei va mântui din moarte sufletele noastre.

I. B.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

După congresul nostru eparhial.

Au trecut 1900 și câțiva ani, când deja se forma la Ierusalim o organizație sistematică pentru extirparea tuturor acelor, cari mai cutezau să numească Mesia și Fiul al lui Dumnezeu pe Nazarenianul, care ca om avea curajul să mustre pe fruntașii poporului și care ca Dumnezeu făcea minuni în vederea tuturor și pronunța sancțiuni.

Nu numai gloatele și poporul de rând, ba chiar și seducătorii și zișii fruntași ai popoarelor de azi, împreună cu cărturarii, vameșii și farizeii noștri, nu diferă mult de aceia din vremea Mântuitorului, poate numai atât, că sunt mai bine organizați și că organizația lor trece toate hotarele, naționalismul lor fanatic și rasismul șovin întrece cruzimea acelor, iar difere mult prin aceea că evreii și complicii lor din vremea Mântuitorului să foloseau de aceste ideologii, ca masca credinței lor în Dumnezeu și a fidelității față de tradițiile și tradiția strămoșilor, până când cei de azi declară fățiș că ei luptă nu numai în contra creștinilor, ci chiar și în contra ideii lui Dumnezeu.

Când a intrat Isus în Ierusalim gloata cea multă a așternut veșmintele sale pe cale și alții tăiau ramuri din arbori și ai așterneau pe cale.

Gloatele care mergeau înainte și care veneau pe urmă strigau zicând: „Osana Fiului lui David, binecuvântat e cel ce vine întru numele Domnului. Osana întru cele de sus”, și ziceau: „Acesta este Isus pro-rocul cel din Nazaretul Galileii”.

Intrând Isus în biserică lui Dumnezeu a și scos de îndată de acolo pe toți cei ce vindeau și cumpărau în biserică și mesele schimbătorilor de bani le-a

răsturnat și scaunele celor ce vindeau porumbi și a zis lor: „scris este: casa mea casă de rugăciune se va chema: iară voi o ați făcut peșteră tâlhari-lor”.

Ca să putem înțelege și mai bine revolta justă a Mântuitorului, trebuie să știm că evreii și pe vremuri ca și azi sunt cărmuși de rabinii lor din sinagoga, nu numai privind viața lor internă, religioasă și bisericască, ci chiar și viața lor publică economică și politică.

Mântuitorul nu s'a mulțumit numai cu atâtea, dar fiind ispitit de fariseii fățarnici, a ieșit în contra lor și ca om și ca Dumnezeu. Ca om a grăit popoarelor și ucenicilor săi zicând: „pe scaunul lui Moise au șezut cărturari și farisei deci toate câte vor zice vouă să le țineți, ținețile și le faceți, iară după faptele lor să nu faceți, căci ei zic și nu fac”.

A continuat Isus și a mai zis: „iubesc șederea mai înainte la ospețe și scaunele cele mai de sus în adunări și închinăciunile prin târguri și întrebările de sănătate”.

Isus ca Dumnezeu în vederea mântuirii neamului omenesc a ținut de necesar să stabilească și sancțiuni pentru ca să oștie și cei ce L-au auzit, dar și toate neamurile cari urmau și vor avea cărmuitori cărturari farisei declarând:

„Vai vouă cărturarilor și fariseilor nimernici, cari zeciuși izma și mărarul și chiminul și ați lăsat cele mai grele ale legii, milostenia și credința”.

„Vai vouă fariseilor fățarnici că curățiți paharul și blidul din afară, iară din lăuntru sunt pline de jăfuirii și nedreptăți”.

„Vai vouă cărturarilor și fa-

riseilor fățarnici, că mâncați casele văduvelor și ale orfanilor făcând rugăciuni lungi întru fățarnicie, pentru aceasta veți lua mai multă osândă”.

„Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici că incunju-rați marea și uscatul să faceți un vinitic Păgân întors la legea lui Moise și dacă să face, îl faceți pe el fiul gheenii mai îndoit decât voi”.

Mustărând Isus pe acești cărturari fățarnici, imorali unul din legiuitorii a zis lui: „dascale, acestea zicând și pe noi ne ocărești”. Mântuitorul le-a răspuns de îndată: „și vouă legiuitorilor vai, că încărcăți pe oameni cu sarcini cari nu se pot purta lesne: iară voi nici cu un deget al vostru nu vă atingeți de sarcini. Șerpi, pui de nepărcă, cum veți scăpa de judecata gheenii?”

E deci numai firesc că tagma aceasta văzându-și periclitată cărmuirea „a început tare a se porni împotriva lui Isus, iar arhierii și fariseii ducându-se sfat au făcut ca să-l prinză pe el în cuvânt și-l întăreau să vorbească despre multe, pândindu-l și căutând să vineze ceva din gura lui, ca să-l vinovățească”.

Sfătuitu-sau toți arhierii și bătrânii poporului împotriva lui ca să-l omoare. Și acelaș popor care mai înainte cu câteva zile la primit cu „Osana”, striga zicând: „să se răstignească!”

În vremea aceasta organizația pentru extirparea creștinilor în Ierusalim era condusă de însuși Caiafa arhierul, unealta Romanilor, asistat de Hanah, cel plin de păcate și nedreptăți, Menaheu adulterul, Ioacaz intrigantul și alți membrii ai Sanhedrinului, cari nu căutau decât interesele lor personale.

De alta parte, între învățăceii Nazarineanului erau oameni mai buni, mai cinștiți, mai sim-

ceri și mai altruști decât în sinul Sanhedrinului. Iosif din Arimatea și Nicodem au părăsit deja Sanhedrinul, Gamaliel, Hilel și alți oameni de bine sunt pe cale a-l părăsi.

Iar în ceea ce privește mișcarea aceasta organizată pentru extirparea creștinilor în provincie și afară de Palestina, era delegat cu depline puteri un tânăr bogat, fariseu fanatic, cu titlu și drept de cetățean român, Saul din Tarsul Ciliciei.

Nazareneanul era răstignit deja de câțiva ani, dar creștinismul să răspânda în mod rapid, credincioșii umpleau Ierusalimul și Iudea, populau orașele Samariei, ale Siriei și Feniciei și până în Mesopotamia și Egipt.

Tânărul Saul din Tarsul Ciliciei îmbibat cu toate științele israelitene și străine ale timpului, filosof, retor și cărturar, aprins de naționalism fanatic și rasism sovîn, primi cu îngâmfată ambiție delegația cu depline puteri pentru conducerea companiei de extirparea creștinilor în provincie.

Plecând cu acest scop spre Damasc, aproape de zidurile cetății auzi un glas care-i zicea: „Saule, Saule de ce mă prigonești?” El de o lumină puternică orbi, căzu la pământ și întreabă: cine ești Doamne?” Mântuitorul răspunde: „Eu sunt Isus Nazarineanul, pe care tu îl prigonești!”

Vrăjmașul crucii e învins de glasul dulce al Domnului și întreabă: „Doamne ce vrei să fac?” Isus răspunde: „Scoală-te și intră în cetate, și se va spune ție ce trebuie să faci”.

„Saul” căzut la pământ, orbit de vederea strălucitoare, să scoală învins de glasul Domnului. „Pavel”, intră în Damasc deja creștin cu inima, punându-și toată încrederea în Isus, unde botezat de cătră Anania își recâștigă vederea.

Urmașul sfinților apostoli Petru și Pavel, ca cap văzut al bisericii urmașul sfântului Petru, urmaș în apostolie neînfricoșată, ca urmașul sf. Pavel Papa Pia XI., Papa marilor enciclici ne arată în mai bine de 20 de enciclici toate greșelile cărmuitorilor și cărmușilor, cărturarilor și fariseilor, cu privire la chestiunile religioase, sociale, economice și politice și carii sunt cauza tuturor relelor de azi și ne cheamă neîncetat la împreună lucrare în apostolie la acțiunea catolică, cum la ales Isus de apostol al său pe unul dintre cei mai mari prigonitori ai săi, pe intelectualul filosof, retor și cărturar naționalist fanatic și rasist sovîn, pe tânărul și bogatul „Saul” din Tarsul Ciliciei, care ascultând de chemarea Domnului s'a făcut „Pavel”, apostolul neamurilor și care ar trebui să fie prototipul intelectualului creștin catolic de azi, în special ale tuturor agriștilor intelectuali.

Câți sunt și unde sunt ei?

Ce-i viața?

I. Iată o întrebare, pe care trebuie să și-o pună fiecare creștin, sufletului său. Lumea aceastai ca o mare întinsă pe care plutește viața ta, omule! Pentru a sosi cu bine la liman, trebuie să imităm pe corăbierii, cari nu privesc nici marea, nici pământul, ci cerul. Astfel în tot cursul vieții tale, omule, ridică-ți privirile în sus; privește cerul. Sf. Augustin ne spune apriat: „Pentruca iubirea și nădejdea voastră să fie în ceriuri, cereți curajul și așteptați răsplata, căci toată nădejdea voastră vine de sus!”

Sunt o mulțime de primejdii pe mare, între stânci și vijelii, însă toate se evită fie prin dibăcia marinarilor, fie prin ajutorul cerului.

Viața noastră-i un amestec de bine și rău, de bucurie și tristeță; ea are momentele ei de liniște și zile de vijelie. Diavolul, dușmanii, carnea și pasiunile sunt pentru sufletul omului, ceace sunt vijeliile și stâncile periculoase pentru o corabie, toate se pot — însă — înlătura, prin implorarea ajutorului lui Dumnezeu și păzirea poruncilor Lui.

II. Moartea este portul unde trebuie să ne oprim. Trebuie să ținim spre acest port fără frică. „Căci — după cum ne spune sf. Ciprian — numai acela trebuie să se teamă de moarte care n'a vrut să meargă către Isus”. Dar viața aceasta mai cere dela noi ca să știm lupta contra puterilor nevăzute ale iadului; deaceia să fim pururea trezi. Niciodată să nu uităm că dracii vegheză în tot locul ca să ne atace cu câștig; noi trebuie să veghem, să ne apărăm cu victorie. Armele dușmanilor noștrii sunt nevăzute — gândurile rele — și noi suntem datori să ne apărăm cu armele cari duc sigur la biruință, anume, credința nădejdea și iubirea. „Dușmanul veghiază fără'ncetare pentru a ne pierde, iar noi nu vrem să ne trezim din somnul nostru a ne apăra”, cum așa de just, zice sf. Augustin.

Dar, pe lângă demonii — dușmanii nevăzuți ai sufletului nostru — mai sunt și dușmani

văzuți, anume : lumea și oame-
nii, cari sunt dușmani cu mult
mai vălămători și periculoși.
Trebuie să luăm seama, pen-
trucă omul este dușmanul cel
mai crud la sufletului nostru
omul ataca cele trei virtuți —
credința, speranța și iubirea —
prin exemplul rău, prin sfaturi
vătămătoare și prin îndemnuri

josnice. Dar eu toate aceste
suntem datori să luptăm, din
însași dorința Mântuitorului,
care la sf. evangelist Mateiu,
10, 34 — ne spune : „Să nu
credeți că am venit să aduc
pacea pe pământ ; n'am venit
să aduc pacea ci sabia”.

(După Jean Et. Grossez)

Petru Bologa

aceea vreme a muiere credin-
cioasă care suferea de cancer.
Sf. Dominic vizitându-o s'a mi-
rat foarte mult de această mu-
iere, care cu atâta resemnare
știa să îndure durerile grozave
ce i-le pricinua boala.

Aceasta muiere s'a retras
într'un turn singuratec, ca acolo
în suferințe și reculegere —
nestingherită de nimeni — să
preamărească pe Dumnezeu.
Iată ce exemplu de supunere
voii lui Dumnezeu ne dă și
această muere !

Ce fericiți am fi dacă toată
bucuria noastră am căuta-o în
împlinirea voii lui Dumnezeu.

Ar trebui să zicem : Fă
Doamne ca să nu voim altceva
decât ceea ce Tu voești. Și
aceasta să ne fie toată plăcere-
rea, mângâierea și nădejdea
noastră.

Aceasta a făcut pe un sfânt
să spună că acela pentru care
totul e un singur lucru, care
îndreaptă totul spre un singur
lucru și care vede totul într'un
singur lucru va păstra mereu
inima sa într'o stare de liniște
și va trăi în pace ca în sinul
lui Dumnezeu.

Fr. I.

Femeia și Ac- țiunea Catolică

(Conferință ținută de Dna Maria Be-
rinde la Adunarea Agru-lui Diecezan
ținut la Dragomirești în 18 Iulie).

(Urmare)

În cadrele Agrului și a Con-
gregațiilor Mariane, avem dato-

Conformarea cu voința lui Dumnezeu

„Știm, că celor ce iubesc pe Dumnezeu, toate
li se lucrează spre bine...” (Romani 8. 18) ...Iar pe
cel drept nimic nu-l supără din toate ce i se va
întâmpla...” (Pilde 12—21)

Conformarea cu voința lui
Dumnezeu este atât de plăcută
celor ce iubesc într'adevăr pe
Dumnezeu, încât ori și ce li se
întâmplă, nu se supără, ci
între necazuri și încercări prea-
măresc pe Dumnezeu.

Sf. Augustin — asupra cu-
vintelor : „Fericiți făcătorii de
pace, că aceia fiii lui Dumne-
zeu se vor chema” (Matei 5.
9) — zice : Mântuitorul lumii
Isus Hristos numește fericiți și
fii ai lui Dumnezeu pe făcătorii
de pace, pentru că într'înșii ni-
mic nu se află ce s'ar împo-
trivi voii lui Dumnezeu”.

Cel ce se supune cu totul
voii lui Dumnezeu, primește
totul ca venind din mâna Lui
și își pune toată plăcerea în a
implini voia Domnului, va
găsi fericire pe pământ : „Am
căutat odihnă în toate lucrurile
și voiu petrece în moștenirea
Domnului” (Sirah 21. 11).

Cât de fericiți am fi dacă

totdeauna am fi atât de uniți
cu Dumnezeu, încât în toate
necazurile și suferințele am
avea mereu în vedere împlinirea
voii Sale asupra noastră.

Însuși Mântuitorul Nostru
Isus Hristos ne dă cel mai
însuflețit exemplu de supunere
voii lui Dumnezeu. când —
în Grădina Getsimani — în-
grozindu-se de chimurile ce
avea să le îndure, între sudori
de sânge strigă cuvintele :
„Părinte de este cu puțință,
treacă paharul acesta dela
mine — și îndată adaogă —
dar nu voia mea, ci voia Ta
să fie”.

Iar în rugăciunea „Tatăl
Nostru” Isus Hristos ne învață
să rostim și cuvintele : ... „Fie
voia Ta precum în ceruri așa
și pe pământ...” Adică pre-
tutindeni voia Tatălui Cereș
să fie.

În istoria ordinului călugă-
resc al sf. Dominic, între altele
se spune că eră în Roma pe

Cronica săptămânii.

Adunarea generală a Asociației Pentru Cultura Poporului Român din Maramureș trebuie să ne pună pe gânduri și anume din motivul, că prea puțin interes s'a arătat față de bătrâna Asociație mai ales din partea preoților. Această Asociație a fost în trecute vremuri focar de naționalism, Oameni—preoți și mireni—cu însuflețire lucru mână în mână, pentru de a atinge cât se poate de mult scopul atât de bine precizat în statute: creștinismul românesc,—în forma ei originală, catolicismul românesc. E supărător, că azi în cadrele unei Români libere, membrii Asociației uită, că mernirea ei nu s'a terminat.

Asociația trebuie să devină din nou un centru, de unde să pornească lupta împotriva curentelor periculoase, care

amenință ordinea din stat și amenință credința strămoșască. Veni-va oare timpul, când vom vedea oamenii adunați din nou între zidurile Asociației, ascultând de supremul comandament, care cere, ca să se elimineze, din rândurile lor orice ziduri despărțitoare, ca așa uniți, să se lupte pentru cultura și binele Maramureșului?

* * *

Episcopatul spaniol a adresat o scrisoare către autoritățile bisericești, în care pentru precizarea adevărului arată opera de distrugere, săvârșită de trupele guvernamentale spaniole. Cifrele date de înalții arhieriei spanioli dovedesc în modul cel mai învederat, că scopul principal al guvernamentalilor spanioli este distrugerea Bisericii.

Mii și mii de biserici distruse, patruzeci la sută dintre preoți uciși, mănăstiri de călugări și călugărițe prefăcute în cenuse sau în grejduri, potire sfinte și obiecte sacre furate și profanate și alte multe orori arată mâna criminală a comu-

nismului ateu, în slujba căruia a intrat un guvern și contra căruia se luptă, jertfind totul, adevărații creștini. Mâna lui Dumnezeu să ocrotească pe aceia, cari cu jertfa vieții lor, de mai bine de un an țin înălțat sus steagul sfânt, pe care au jurat.

Oficiul vicarial gr. cat. rom.
Sighet.

No. 69—937.

Cătră ven. oficii parohiale din
Vicariat.

Fiind rugat de revizorul școlar din Sighet, cu venerație vă comunic în copie adresa nr. 1915—1937 al aceluși oficiu.

Copie
No. 1915—1937.

Reverendisime Domnule Vicar,

Avem onoare a Vă comunica în copie ordinul Inspectoratului Regional Școlar Oradea No. 9066—1937, după cum urmează:

Domnule Revizor, Avem onoare a Vă face cunoscut, că Ministerul prin decizia No. 105852—1937, acordă preoților care se angajează să servească 10 ani în secuime și ca învățători, dreptul de a se prezenta la examenul de capacitate pentru învățători, cu începere din această sesiune. Comunicați celor în drept.

L. S. Inspector Gen. p. Șeful secției,
(ss) D. Marinescu (ss) A. Stanciu
Sighet. 23 Iulie 1937.

Revizor Școlar
M. Calinicu

Calendar săptămânal.

15—21 August 1937.

15. Dumineca VIII. după Rusalii și sărb. Adormirii P. F. Maria

ap. Fil. 2, 6. Evg. Luca 10, 38.

16. Luni M. Diomid

17. Marți M. Miron

18. Mercuri M. Flor și Laur

19. Joi M. Andrei Strat.

20. Vineri Prof. Samuil

21. Sâmbătă ap. Iuda Tadeu

Catav. dela Adorm. Născătoarei de Dumnezeu.

Cânt. IV. Graiurile și vorbele cele întunecate ale profeților au prezis întruparea ta cea din Fecioară, Cristoase, lumina popoarelor va ieși, și strigă ție adâncul cu bucurie. Mărire puterii tale, iubitorule de oameni.

Cânt. IX. Biruiescu-se marginele firii întru tine Fecioară curată, că nașterea feciorește și moartea arvunează viață: ceea ce ești după naștere Fecioară, și după moarte vie, mântuiești pururea, Născătoare de Dumnezeu, moștenirea ta.